

เอว้ กัมีด้วยประการจะนี

พระศรีคัมภีรญาณ (สมจันต์ วันจันท์), ศ.ดร.
เรียบเรียง

เວີ กัมีด้วยประการฉะนี้

ผู้เรียบเรียง : พระศรีคัมภีร์ญาณ (สมจินต์ วันจันทร์), ศ.ดร.
บรรณาธิการ : กองวิชาการ สำนักงานอธิการบดี
ศิลปะและรูปเล่ม : นายสมบูรณ์ เฟ่งพิศ
พิสูจน์อักษร : นายสุชญา ศิริธัญธร, นายสุภฐาน สุดาจันทร์
ออกแบบปก : นายพิจิตร พรหมลี
พิมพ์ครั้งที่ ๑ : ๒๕๕๑ จำนวนพิมพ์ : ๒,๐๐๐ เล่ม
พิมพ์ครั้งที่ ๒ : ๒๕๕๙ จำนวนพิมพ์ : ๑,๐๐๐ เล่ม
ลิขสิทธิ์ : ลิขสิทธิ์ของมหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
ห้ามการลอกเลียนไม่ว่าส่วนใดๆ ของหนังสือเล่มนี้
นอกจากจะได้รับอนุญาตเป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้น

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

พระศรีคัมภีร์ญาณ (สมจินต์ วันจันทร์), ป.ธ.๙, ศ.ดร..

เວີ กัมีด้วยประการฉะนี้.-- พิมพ์ครั้งที่ 2.-- พระนครศรีอยุธยา :
มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย, 2559.

134 หน้า.

1. พุทธศาสนา--รวมเรื่อง. I. ชื่อเรื่อง.

294.308

ISBN 978-616-300-259-4

จัดพิมพ์โดย : มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เลขที่ ๗๙ หมู่ ๑ ตำบลลำไทร อำเภอวังน้อย
จังหวัดพระนครศรีอยุธยา ๑๓๑๗๐
โทร ๐๓๕ ๒๔๘ ๐๑๓ โทรสาร ๐๓๕ ๒๔๘ ๐๑๓

จัดจำหน่ายโดย :

พิมพ์ที่ : โรงพิมพ์มหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย
เลขที่ ๑๑-๑๗ แขวงพระบรมมหาราชวัง
เขตพระนคร กรุงเทพฯ ๑๐๒๐๐
โทร ๐-๒๖๒๓ - ๖๓๒๔, โทรสาร ๐-๒๖๒๓ - ๖๓๒๓

คำปรารภ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย เป็นมหาวิทยาลัย
ที่พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช ทรงสถาปนา
ให้เป็นสถานศึกษาพระไตรปิฎกและวิชาชั้นสูงสำหรับพระภิกษุ
สามเณรและคฤหัสถ์ จัดการศึกษาพระพุทธศาสนา บูรณาการกับ
ศาสตร์สมัยใหม่ พัฒนาจิตใจและสังคม โดยมีพันธกิจผลิตบัณฑิต
วิจัยและพัฒนา ส่งเสริมพระพุทธศาสนาและบริการวิชาการแก่
สังคม และทำนุบำรุงศิลปวัฒนธรรม และมหาวิทยาลัย ได้ดำเนิน
การตามพันธกิจ ให้บริการวิชาการแก่สังคมมาโดยตลอด

หนังสือ “เอวี่ ก็มีด้วยประการฉะนี้” เป็นผลงานที่
ผู้เรียบเรียง แต่งขึ้น เพื่อกล่าวถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้นในสังคม
เป็นเรื่องอดีตและปัจจุบัน เป็นแนวเรื่องสั้นที่แต่งขึ้นจากความ
จริงได้อย่างแนบเนียนและเป็นธรรมชาติ จากประสบการณ์ของ
ผู้เรียบเรียง ซึ่งอยู่ในแวดวงร่มเงาพระพุทธศาสนามากกว่า ๔๐ ปี
แฝงไปด้วยความคติธรรมคำสอน เป็นเสมือนการตรวจทาน
ความจริงของสังคมและชีวิตด้วยงานวรรณกรรมอย่างน่าติดตาม
จำนวน ๒๑ เรื่อง มีเรื่อง ร้อยตรีตีใหญ่ เป็นต้น เมื่อได้อ่านหนังสือ
เล่มนี้แล้ว จะทำให้เกิดความรู้สึกของนักบวช ว่าต่างก็ยังคงเป็นผู้
ร่วมทุกข์ร่วมสุข ยังมีเลือดเนื้อ ยังมีกิเลส และยังคงต้องมุ่งหาวิถี
ทางแห่งการพ้นทุกข์ทั้งจากทางโลกและทางธรรมโดยเปรียบ
มนุษย์เหมือนบัว ๔ เหล่า สังคมสงฆ์เอง ก็ไม่ต่างจากนั้น

คำนำ

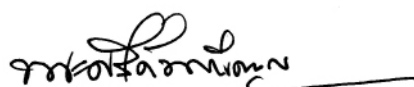
เมื่อนึกย้อนกลับไปถึงความหลังครั้งเก่า ตั้งแต่ปี ๒๕๑๖ ที่ได้บรรพชาเป็นสามเณร ดูเส้นทางชีวิตที่ผ่านมาสามสิบกว่าปี ประสบเรื่องราวหลากหลายสีสันในวงการพระสงฆ์องค์เจ้า เป็นเรื่องราวที่พวกญาติโยมยังไม่รู้ เพราะพระบางรูปท่านมีตำแหน่งใหญ่โต มีลูกศิษย์ลูกหามากมาย มีปัจจัย ๔ เพียงพร้อม สะดวกสบาย ญาติโยมบางคนก็คิดว่าพระคุณเจ้าเหล่านี้ ท่านมีอยู่ มีกินอย่างนี้ตั้งแต่เกิด ซึ่งความจริงแล้วไม่ใช่ จากวันนั้นถึงวันนี้ วันนั้นก็วันนี้ มันคนละเรื่องกัน

หนังสือ “เວີ ກໍ່ມີດ້ວຍປະການະນີ” เป็นหนังสือรวม เรื่องสั้น ในแง่วรรณกรรม ประเภทบันเทิงคดี จำนวน ๒๑ เรื่อง ประกอบด้วย ร้อยตรีใหญ่ สายตาสั้น ตะวันไม่มีวันลับฟ้า ลอกคราบ รู้ว่าคิดผิดต่อเมื่อสาย ประถมกับปริญญา ดอกบัวใน นรก รสชาติ สีสันแห่งชีวิต ถึงพริกถึงขิง รถเมล์ที่รัก แล้งแล้ว แล้งเลย ไตดิน บนดิน กินเรียบ เกลือจิ้มเกลือ คนดิธรรมาชาติ และความจริง นรกกับสวรรค์ ความรัก คนละเรื่องเดียวกัน ความคิดกับความจริง อุตุผลการณ์กำมะลอ พิการครบ ชีวิต ความไม่ใฝ่ฝัน และการก้าวเดิน กุสลาไฮโลว์

เรื่องราวเหล่านี้ เป็นเสมือนแรงบันดาลใจที่ผู้เรียบเรียง เขียนเล่าเรื่องในแวดวงทางพระพุทธศาสนา จากมุมมองของคน

(๖)

ภายในองค์กรสงฆ์ โดยได้เขียนเรื่องนั้นเรื่องนี้เพื่อสะท้อนความจริง
บางอย่าง อันเป็นการจำลองเหตุการณ์บอกเล่าความจริงให้สังคม
ได้รับรู้ในสิ่งที่เห็น ไม่ใช่อย่างที่เห็น และสิ่งที่เห็น ก็ไม่ใช่อย่างที่เห็น
และมุ่งหวังให้สังคมรับรู้ดีกว่า โอกาสมีเสมอสำหรับผู้ที่แสวงหา
ชีวิตคือการแสวงหา ถ้าไม่แสวงหา ย่อมไม่ใช่ชีวิต ความสำเร็จ
หรือความล้มเหลวเป็นเสมือนสองด้านของเหรียญเดียวกัน
พลิกกลับไปกลับมา ชีวิตคนเราก็เช่นกัน ต้องแสวงหา และต้อง
ปรับตัวให้เข้ากับสังคม ต้องสละความเก๋บางอย่างเพื่อให้ได้มา
ซึ่งความใหม่บางอย่าง ในชีวิตของแต่ละคน แต่ละเรื่อง ไม่มีบท
สรุปตายตัว เพราะมุ่งหวังให้ผู้อ่านได้เห็นภาพของสิ่งแวดล้อม
และมองตามประสบการณ์ของตน รู้ชัดถึงความจริงว่า สัตว์โลก
ย่อมเป็นไปตามเหตุปัจจัย ในหลักธรรมทางพระพุทธศาสนา

(พระศรีคัมภีรญาณ,ศ.ดร.)

รองอธิการบดีฝ่ายวิชาการ

มหาวิทยาลัยมหาจุฬาลงกรณราชวิทยาลัย

สารบัญ

คำปรารภ	(๓)
คำนำ	(๕)
ร้อยตรีตีใหญ่	๑
สายตาสั้น	๑๐
ตะวันไม่มีวันลับฟ้า	๑๕
ลอกคราบ	๒๒
รู้ว่าคิดผิดต่อเมื่อสาย	๓๐
ประทมกับปริญญา	๓๔
ดอกบัวในนรก	๓๘
รสชาติ ลีลนแห่งชีวิต	๔๓
ถึงพริกถึงขิง	๔๘
รถเมล์ที่รัก	๕๒
แล้งแล้วแล้งเลย	๖๐
ใต้ดิน บนดิน กินเรียบ	๖๘
เกลือจิ้มเกลือ	๗๘
คนดีธรรมชาติ และความจริง	๘๕
นรกกับสวรรค์	๙๐
ความรัก คนละเรื่องเดียวกัน	๙๓
ความคิดกับความจริง	๙๖
อุตมการณ์กำมะลอ	๑๐๑

(๘)

พิการครบ	๑๐๔
ชีวิต ความใฝ่ฝัน และการก้าวเดิน	๑๐๘
กุสลาไฮโลว์	๑๑๕
ประวัติผู้เรียบเรียง	๑๒๓

รอยตรีตีใหญ่

สามเณรบัวศรีออกจากบ้านโนนสูง จังหวัดบุรีรัมย์ มาตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ โดยการชักนำของพรรคพวกเพื่อนฝูงผู้ได้ดิบได้ดีจากการเรียนบาลีในวัดที่เมืองบางกอก ลูกหลานหมู่บ้านโนนสูงมีหลายคนที่ได้ดีเพราะอาศัยรุ่มเงาผ้าเหลืองเล่าเรียนวิชาความรู้ ก่อนจากบ้านมา นางจันทร์ผู้แม่ร้องสั่งว่า “เณรศรีเอ๊ย เณรคำมีลูกเฒ่าคำมาเขาได้เป็นมหาประโยชน์หา เจ้าต้องสอบเอาประโยชน์หักให้ได้เด้อ”

“บ่ต้องย่าน แม่อก(โยมแม่) ข่อยต้องได้อยู่แล้ว มันบ่อยากดอกบ่าสินะ ของกล้วย ๆ จังซี่ ย่าวาแต่ประโยชน์หักเลย... แม่อก ข่อยติเอาประโยชน์แก้มาฝากเจ้า คอยเบิงเด้อ” เณรบัวศรี คุยโอ้ตามแบบฉบับของตัวเอง พุดเสรีจกัทำหน้าเชิดตาลอย ซึ่งเป็นลีลาประจำตัวมาตั้งแต่เกิด

www.thai-comment.com

ปีแล้วปีเล่าที่นางจันทร์รอฟังข่าวดีจากเนตรลูกชาย นางเฝ้าถามข่าวจากคนบ้านเดียวกันที่กลับจากกรุงเทพฯ เป็นครั้งคราวเกี่ยวกับความเป็นอยู่และการเรียนของเนตรลูกชาย

“พ่อ(เจอ)เนตรบัวศรีแนบอ? ได้ค่าเนตรศรีแนบอ? เนตรศรีสอบได้จักประโยคแล้ว?” นางจันทร์เฝ้าเพื่อหาเพื่อนบ้านทุกคนที่กลับจากกรุงเทพฯ ต่างไม่รู้ข่าวความเป็นอยู่ของสามเนตรบัวศรีทั้งนั้น เพราะมุ่งหน้าทำมาหากินจนไม่มีเวลาไปเที่ยวที่ไหนเลย จันทร์จึงไม่ได้ข่าวลูกชายตั้งแต่ปี ๒๕๒๕ เป็นต้นมา

“ปีนี้เป็นหนุ่มไปแล้ว ได้ประโยคไต่แล้วบู้? (ตอนนี่คงเป็นหนุ่มแล้ว จบประโยคไหนแล้วก็ไม่รู้)” นางจันทร์รำพึงในใจ

ที่วัดปากบ่อ กรุงเทพมหานคร สามเนตรบัวศรีหรือที่เพื่อนฝูงเรียกว่า “ตีใหญ่” สนุกสนานสุดเหวี่ยงทุกวัน ด้วยบุคลิกลักษณะที่แคล่วคล่อง ไหวพริบดี พุดจาฉะฉาน จึงเป็นที่รักใคร่ชอบพอของพระผู้ใหญ่บางรูปและเป็นที่รักของเพื่อนที่มีนิสัยประเภทเดียวกัน วัน ๆ ไม่ได้ดูหนังสือตำราเรียน มีแต่สนุกสนานเฮฮาเท่านั้น เจ็ดปีที่จากบ้านมา ตั้งแต่ อายุสิบสองปีจนทุกวันนี้ อายุสิบเก้าปีแล้ว เนตรบัวศรีสอบตกประโยค ๑-๒ มาแล้วเป็นเวลาห้าปี ตกแล้วตกเล่าจนน่าเบื่อหน่าย เธอเที่ยวไปมา ระหว่างกรุงเทพฯ กับจังหวัดรอบ ๆ กรุงเทพฯ เสมอ แม้จังหวัดบ้านเกิดของตัวเองก็ไปเที่ยวบ่อย ๆ แต่เนตรศรีไม่เคยอย่างกราย

เข้าไปในหมู่บ้านของตัวเองเลย หลายต่อหลายจังหวัด เณรศรี
ไปมาแล้วทั้งนั้น และได้สร้างวีรกรรมไว้มากทุกที่ที่เธอไป ทุกที่
ต่างรู้จักเธอในนาม “สามเณรบัวศรี เปรียญธรรม ๘ ประโยค
วัดปากบ่อ”

ด้วยร่างกายกำยำล่ำสัน บุคลิกท่าทางสง่างาม และมี
ความคล่องแคล่ว ทำให้ญาติโยม หลายถิ่นที่เธอไปเยี่ยมเยือน
ต่างติดอกติดใจ อีกทั้งวุฒิการศึกษาที่เธออวดอ้างว่าสอบได้
ถึงเปรียญธรรมแปดประโยคนั้นเอง สาวแก่แม่่ม่ายทั้งหลาย
ต่างหลงใหลใฝ่ฝันหาสามเณรบัวศรีกันทั่ว

นางจันทร์คิดถึงลูกชายจนไม่เป็นอันกินอันนอน ฝ้าเวียน
ตามข่าวจากเพื่อนบ้านที่กลับจากกรุงเทพฯ เสมอมา พอตีในเดือน
เมษายน ปี ๒๕๓๑ นั้นเอง คนบ้านโนนสูงกลับจากกรุงเทพฯ
ไปเยี่ยมบ้านหลายคน นางจันทร์เที่ยวไปหาคนโน้นบ้างคนนี้บ้าง
เพื่อถามข่าวเณรลูกชาย

www.amarinbabyandkids.com

“มันตีบ่าบื้อ....อีจันทร์นี่ มันอุบาคูบั้งแท้หว่า....ช่วย (อีจันทร์นี่ มันบ้าหรือเปล่า มันทำไมวุ่นวายแท้)” พ่อเฒ่าบุญมี พุดขึ้นด้วยความรำคาญ ที่นางจันทร์วิ่งวุ่นไปถามคนโน้นคนนี้

“เอาจึงชี้...ยามช่วยกลับกรุงเทพฯ เจ้าไปนำช่วย(ไปพร้อม กับฉัน) ช่วยติพาไปเที่ยวหาเณรศรีเอง เจ้าจำได้บ้อ เณรศรีอยู่ วัดใด?” ทิดสุกให้คำแนะนำแก่นางจันทร์ เพราะรู้สึกเห็นใจนาง เหลือกำลัง แต่ไม่รู้จะช่วยอะไรได้มากไปกว่านี้

วันที่ ๑๖ เมษายนปีนั้นเอง ทิดสุกเดินทางกลับสู่กรุงเทพฯ เพื่อทำงานต่อ พร้อมกับพานางจันทร์ผู้เป็นมารดาสามเณร บัวศรีไปด้วย แม้อรถไฟจะแออัดยัดเยียดไปด้วยผู้คนจนแทบ หายใจไม่ออก แต่นางจันทร์ไม่รู้สึกลังเลถึงความแออัดเลย นางนั่ง ยิ้มมาตลอดทางจนถึงกรุงเทพฯ ด้วยความหวังที่จะได้พบเณร ลูกชาย

๑๗.๓๐ น. รถไฟขบวนอุบลราชธานี-กรุงเทพฯ เข้าเทียบ ขานชลาสถานหัวลำโพง นางจันทร์เกาะแขนทิดสุกแน่น เดินเล็กล้มองโน้นมองนี้ เห็นผู้คนมากมายเดินขวักไขว่วุ่นวาย ไปหมด ทั้งตกใจทั้งตื่นตันที่ได้มาบางกอกเป็นครั้งแรกในชีวิต แต่ก็ระงับสติอารมณ์ไว้ แข็งใจเดินตามทิดสุกไปจนถึงบ้านที่ ทิดสุกเช่าอยู่กับเพื่อนบ้านเดียวกันอีกสองคน สภาพของบ้านเช่า ทั้งเก่าและสกปรกเหลือจะบรรยาย อยู่ในดงสลัม แวดล้อมด้วย แหล่งเสื่อมโทรมสุดยอแด่แห่งเมืองบางกอก

“ณรรศรียูใใส...?” นางจันทรพุดขึ้นเป็นคำแรกทันทีที่ไป
ถึงบ้านพักทิดสุก

“ใจเย็น ๆ นำ หน้าจัน (หน้าจันทร) มืออื่น (พรงนี้) ข่อยติ
พาไปหาดอก” ทิดสุกพูดปลอบใจให้นางจันทรคลายความตื่นเต้น
ลงบ้าง แม้กระนั้น นางจันทรก็ไม่วายถามโน่นถามนี่เกี่ยวกับ
ณรรสีลูกชายสุดที่รักและเป็นความหวังสูงสุดของนาง

วันรุ่งขึ้น ทิดสุกและนางจันทรเที่ยวตระรอนหาวัดปากบ่อ
เที่ยวไปตรอกโน้น เดินออกตรอกนี้เกือบทั้งวัน ทั้งสองหาวัด
ปากบ่อเจอตอนเกือบหกโมงเย็นแล้ว นางจันทรเดินบุเลง ๆ
ลากรองเท้าแตะกับพื้นเสียงดังกราก ๆ ตามสไตล์ของคนบ้านนอก
ปากก็พร่ำเอ่ยถามผู้คนในวัดทั่วไปหมด

“ณรรศรียูห้องใด(อยู่ห้องไหน) ? เพินยูตึกใด(เขาอยู่
ตึกไหน) ?” นางจันทรถามผู้คนในวัดด้วยภาษาเสียงในฟิล์ม
ทำเอาชาวกรุงทั้งหลายงงเป็นไก่ตาแตก

พระณรรในวัดปากบ่อ ถ้าเอ่ยชื่อสามณรรบัวศรี ไม่ค่อย
มีใครรู้จัก แต่ถ้าบอกว่า “ตีใหญ่” แล้วเป็นร้องอ้อกันทั้งวัด

“โยมแม่ ทิดสุกไปจังได้มยังงั” สามณรรบัวศรีทักทาย
โยมแม่กับทิดสุกด้วยภาษาไทยปนลาว